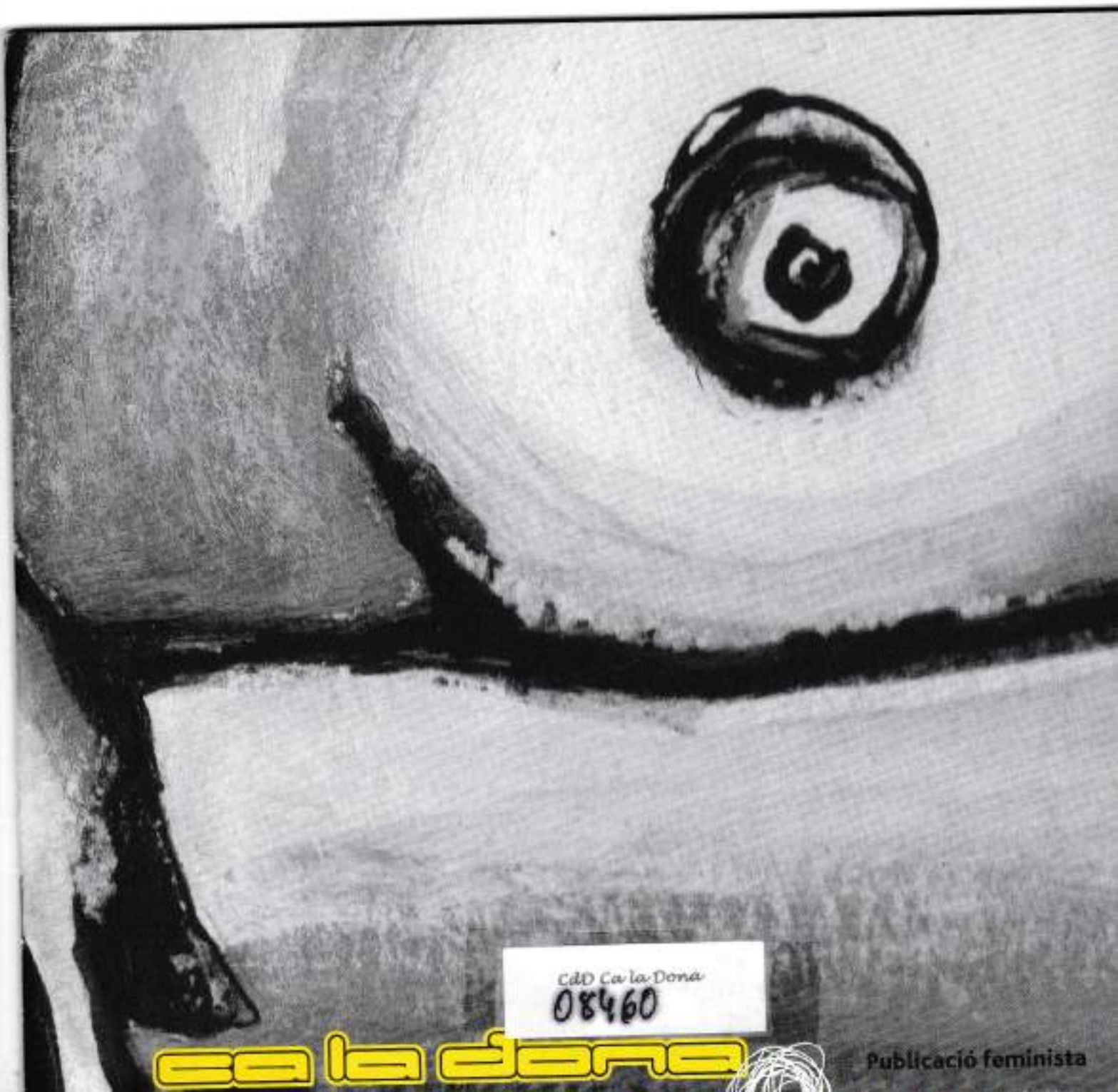




CdD Ca la Dona
08460

ca la dona

Publicació feminista

[illegible]

CONSELL DE REDACCIÓ

| CHARI PORTERO RONDA

MONTSE CERVERA RODÓN

MIRSIÀ CALAFELL OBIOL

BRICOLAJE SEXUAL

PATRICIA SOLEY-BELTRAN

KA LLOBET

EVARISTA GARCÍA-PEÑA

| NOEMI NUS



EDITORIAL | CONSELL DE REDACCIÓ

Aquest 8 de Març, una vegada més, el moviment feminista porta al carrer la reivindicació de les dones amb una consigna coneguda i reconeguda: «Dret al propi cos».

Dediquem aquest número de la revista al cos imprescindible, des d'on som i vivim, sentim i pensem, expressem i fem i que «sovint oblidem». Cal recordar-ho, i recordar-ho en positiu, perquè el cos de les dones es mutila, s'empresona, s'utilitza, es medicalitza, es compra, es manipula, es viola... i s'idealitza i es sublima. La realitat, la quotidianitat, la diversitat de les dones i dels nostres cossos cal que es visibilitzi i es respecti. Ara la urgència és una altra vegada reivindicar un dret discutit, escamotejat i restringit que és el dret de les dones a decidir des del nostre cos i sobre el nostre cos, concretament en el cas de l'avortament. De fet, aquest és un dret bàsic i tota legislació cal que respecti i promogui aquest dret.

Insistim que cal que tinguem present el nostre cos en positiu i no oblidem que el cos de les dones és font d'estimació, d'alegria, de plaer, de satisfacció, de creació i ens serveix per comunicar i compartir.

El contingut de la revista és una mostra de tot plegat i hi ha articles que s'apropen al cos des de l'expressió, com el ball; des del plaer, com la sexualitat; des de la cura i la salut; des de l'energia i... amb totes les reivindicacions pertinents.

Amb esperit de cos, buscant el cos, en cos i ànima i cos a cos, enguany, com sempre, les feministes celebrem el 8 de Març amb força i esperança, malgrat aquest any fins i tot aquesta celebració «històrica» de les dones corria perill en coincidir amb la jornada de reflexió prèvia a les eleccions generals de l'Estat espanyol.

FE D'ERRATES DE LA REVISTA NÚMERO 60

- El Color púrpura no és de la Toni Morrison, sinó de l'Alice Walker.



el flamenc com a guia

DONES + EMOCIONS + FEMINISMES = FLAMENCOS

El flamenc m'ha acompanyat al llarg de la meua vida des que tenia dotze anys. Vaig estudiar dansa de manera professional, en un context d'èlit, acadèmic i competitiu. Al finalitzar la meua formació com a ballarina, vaig patir una gran decepció, ja que exercir la meua professió implicava sovint acceptar entrar en un món ple de discriminacions, injustícies i abusos vers les dones. **Ser dona i ballarina és molt difícil, molt més si ets dona, ballarina i feminista.** En aquest cas no sé si és possible. Durant un període de contradiccions internes, de lluites envers poder ballar des del respecte, la igualtat i la justícia, vaig adonar-me que el meu triomf no el trobaria als escenaris, i que no havia de posar les meues ideologies al món de la dansa, sinó que havia de treure'n el flamenc i adaptar-lo a les meues ideologies.

Paral·lelament, l'any 2003, vaig treballar com a educadora en una casa d'acollida per a dones maltractades. Sovint em tocava treballar en els torns nocturns. A les nits, la casa es silenciava, parava

l'activitat, les criatures descansaven i les dones es retrobaven amb elles, amb les seves històries; de vegades ho feien des del silenci, altres des del fet de compartir. Una nit, potser més carregada de dolor que d'altres, potser més obscura que d'altres, se'm va acudir treure un radiocaset, posar un cd de flamenc i convidar les dones a ballar, a aprendre algun pas senzill, a deixar-se portar per la màgia de la música, pel "duende" del flamenc. D'entrada moltes van mostrar-se escèptiques i desconfiades davant la meua proposta, però d'altres van acceptar. Tot el que va passar després va ser màgic. Poc a poc les dones s'anaven incorporant al cercle improvisat que havíem creat, primer preocupades, insegures, amb por de no saber moure's, potser contrariades per aquella mena de cel·lebració inoportuna. Però de mica en mica anaven canviant les seves cares, les expressions, la gestualitat corporal... Aquella nit no va haver-hi el que acostumava a haver-hi, el silenci o les paraules, va haver-hi un altre tipus de comunicació, el llenguatge corporal, un altre tipus d'expressió, la del propi

cos, per on tot ens passa, però no sempre des d'on tot s'expressa.

L'experiència de poder veure aquell grup de dones ballant, rient o simplement deixant-se dur per la música, em va fer entendre que el flamenc tenia el poder de treure't de la teua realitat o expressar-la d'una altra manera, connectar-te amb altres coses. En aquell moment vaig trobar la meua resposta, el meu camí: aquella nit va néixer el meu projecte de fer del flamenc una eina terapèutica i reivindicativa per a les dones.

La materialització d'aquest projecte ha estat un taller anomenat **"El flamenc com a guia"**, que vaig tenir l'oportunitat de poder "estrenar" a l'espai de Ca la Dona. Aquest taller pretén crear uns temps i espais on les protagonistes són les pròpies dones, enteses en la seva diversitat, i on el flamenc esdevé una eina d'exploració i d'autoconeixença femenina. El flamenc és una dansa molt completa i, per les seves característiques, posseeix un gran potencial per fer-lo servir com a eina de treball

per a dones: és una dansa amb molta força i temperament, és profund i alhora molt sentit. No obstant això, es tracta d'una disciplina complexa i aprendre-la comporta dificultats. Però la meua proposta es basa en deixar de banda les exigències, el perfeccionisme tècnic i estètic que habitualment envolta la dansa. No hem de posar-nos a l'abast del flamenc, sinó que el flamenc ha de posar-se a la nostra disposició, i això és possible treballant a través d'"eines flamenques" bàsiques i senzilles. A més, no hi ha una única manera de ballar el flamenc, n'hi ha infinites, i és prioritari que cada dona pugui connectar amb el seu cos a través de moviments que li resultin propers i manejables, per tal de fer-los seus.

El taller es desenvolupa a partir del que jo he anomenat "dimensions flamenques femenines", on conflueixen les dones, el flamenc i les emocions. Algunes d'aquestes dimensions són: la sensualitat, la força, el dolor, l'apoderament, l'autocura..., que ens permeten abordar críticament determinades qüestions que ens afecten molt directament com a dones.

En definitiva, aquest taller pretén ser una eina de reivindicació feminista, a través del llenguatge i l'expressió corporal. És també una aposta perquè les ideologies feministes passin literalment pels cossos, i aquests esdevinguin una font d'enriquiment i gaudiment femenins.

Actualment, després d'haver impartit aquest taller en diferents espais, a grups de dones diverses, puc afirmar que el presagi que vaig tenir aquella nit a la casa d'acollida per a dones maltractades s'ha complert: més enllà dels escenaris, el flamenc pot ser una font inesgotable de recursos per a les dones, per explorar els nostres cossos, les nostres feminitats, les nostres savieses, les nostres pors, les nostres forces, les nostres ràbies...

Per finalitzar, m'agradaria incloure els comentaris d'algunes dones que van assistir a algun d'aquests tallers:

"Me he sentido más dueña de mi cuerpo, ver mis potencialidades y usarlas en el exterior."

"Creo que he aplicado cosas que he aprendido en el taller durante mi

vida cotidiana. En los momentos que he sentido temor, caminando sola por la noche, etc. me he dicho a mí misma: "presencia", y automáticamente me tranquilizaba."

"Conèixer-me una mica més a mi mateixa. Tant mentalment com físicament. El fet de treballar les dimensions m'ha fet adonar d'on m'era més fàcil situar-me, així com també m'ha donat confiança en mi mateixa."

"He conocido más profundamente las bases del flamenco y me parece super interesante para poder focalizar luego estas dimensiones con tu estado emocional/personal. Me ha ayudado más para conectar conmigo misma incluso con dimensiones que no tenía nada relacionadas con mi persona, como la sensualidad."

NOTA: Vull aprofitar per agrair a aquell grup de dones que em van envoltar de màgia aquella nit a la casa d'acollida i que han estat la meua principal font d'inspiració per posar en marxa aquest taller. **GRÀCIES.**



MONTSE CERVERA RODÓN
IMATGE: CA LA DONA

dret al propi cos, dret a decidir

Des de sempre, pel feminisme, vindicar el dret sobre el propi cos ha estat un element central contra un patriarcat que s'havia apropiat del cos i de la vida de les dones, un sistema que mantenia el seu poder sotmetent la meitat de la humanitat, apoderant-se dels nostres cossos, de la nostra reproducció i del nostre dret a decidir.

Qualsevol experiència humana passa primer pel cos, i l'experiència de la rebel·lió contra el patriarcat ens feia tornar a estimar i conèixer el propi cos, a reivindicar i experimentar el dret al plaer, separant la sexualitat de la reproducció a què ens havien sotmès.

I també a vindicar una sexualitat femenina, especial per a cada dona, sense traves, en funció del propi plaer i no del plaer dels homes, sense etiquetes ni constriccions, descobrint el que ens agradava i el que no al marge dels models imposats de la família patriarcal i de la sexualitat heterosexual.

D'aquesta experiència tan revolucionària neix el dret a decidir, que d'alguna manera és el compendi i expressió de la nostra reivindicació com a persones en tots els àmbits de la societat.

I d'aquí surt el fet de pensar-nos com una totalitat de ment i cos, i no quedar-nos restringides a una identitat de maternitat imposada com l'únic

reconeixement social per a una dona i, a més, per sota de l'autoritat dels homes.

La maternitat lliure i responsable és una altra de les exigències que han recorregut aquests anys de feminismes, buscant el dret a ser mares per desig propi i quan realment en tinguéssim ganes i ens en poguéssim fer càrrec.

I juntes hem discutit i respectat el dret de les dones a no ser mares, i a ser-ho en unes condicions dignes i en qualsevol circumstància de la vida, enfrontant-nos a la família opressiva patriarcal, únic marc d'existència moral i legal que se'ns havia atorgat.

Prendre la vida a les nostres mans volia dir transgredir tots aquests mandats patriarcal i crear-ne de nous, diversos per a cada dona i per decisió de cada dona. Els grups d'autoconeixement i de *self help* van ser unes eines meravelloses per descobrir i explorar juntes el nostre cos i el nostre desig.

Van ser el nucli per exigir que l'Estat garantís aquest dret a la manera que les dones havíem pensat i somniat. Els primers centres de *planning* de caràcter fundacional eren això: espais de dones per a dones, on compartir coneixements, assessorament i projectes de vida per tal de gaudir de la nostra sexualitat sense por a embarassos no desitjats i sense perjudicar ni la nostra salut ni la nostra llibertat. Espais on se'ns garantís una informació de qualitat, anticoncepció segura i la possibilitat d'avortar en condicions sanitàries òptimes; centres com els que havien funcionat els primers anys de la transició (DAIA i algunes vocalies de dones de barri). I també de parts a casa, una altra de les coses que s'havia medicalitzat i usurpat a les dones.

Perquè no volíem obtenir plaer a qualsevol preu, a costa de la nostra salut i dels nostres propis desitjos i

ritmes de relacions. Perquè a més de descobrir que existia plaer més enllà de la penetració i que teníem un precisió clitoris, apreníem de les carícies i de les emocions relacionades amb la sexualitat.

Però també estàvem pel dret de les dones a gaudir, si volien, de la penetració sense por d'embarassos no desitjats... ni malalties de transmissió sexual, i aquí vam exigir l'anticoncepció de barrera: preservatius, diafragmes i esponges. I la investigació d'anticoncepció hormonal per a homes i per a dones que no fos nociva per a la salut i no fóssim conilletes d'Índies dels laboratoris.

I com a últim remei: l'avortament lliure, és a dir, a decisió de les dones; i gratuït, com una prescripció mèdica més, dins del sistema sanitari normalitzat.

El debat de l'avortament partia precisament d'aquesta premissa: cap parlament, cap estament ni mèdic ni jurídic ni religiós, ha de tenir més valor i més veu que la de les pròpies dones. Per tant, havia de sortir del codi penal i regularitzar-se i garantir-se'n l'aplicació.

No era un dret democràtic més. Era el reconeixement de la veu, la vida i la responsabilitat de les dones sense tutories dels homes. No volíem demanar permís per fer-ho, sinó exigir que garantissin el que havíem decidit.

Les persones més competents per prendre la decisió són les dones mateixes. Són les úniques situades en una posició des d'on considerar tots els factors: la qualitat de la vida i el benestar de totes les persones implicades. Tenir en compte tot això esmentat és reconèixer l'avortament com una elecció deliberada de les dones, que reflexionen i consideren les seves circumstàncies i es fan responsables de la seva pròpia agència moral.

**NO MÉS JUDICIS PER AVORTAMENT
LES DONES DECIDIM**



**MANIFESTACIÓ
PEL DRET A L'AVORTAMENT**
18 desembre, 12 hores. Pg. UNIVERSITAT

Per al feminisme, la importància de considerar els interessos de les dones i fomentar-ne l'exercici és fonamental.

Els estats s'arroguen el dret de legislar sobre els nostres cossos i la nostra sexualitat com si seguissin sent-ne els amos, "incapaços", com deien les feministes italianes, "de desprendre's de la capacitat reproductiva de les dones i de reconèixer la genealogia femenina". Per això és tan important partir de la despenalització i retornar l'autoritat i la decisió a les dones perquè aquestes no hagin de demanar permís. Penalitzar l'avortament implica concedir a l'Estat el privilegi exclusiu de decidir sobre un assumpte moral i atemptar contra els drets de les dones per imposar el seu criteri.

Despenalitzar l'avortament no significa ni justificar-lo moralment ni fomentar-lo. Implica respectar l'autonomia de les dones per decidir sobre la seva vida, respectant tant a qui pensa que és un crim com a qui pensa el contrari.

A més, penalitzar-lo és una mesura inútil i ineficaç que no fa més que posar en perill la vida de les dones, com mostren abastament les estadístiques de tots els països.

Tots els grups antiselecció finançats i esperonats pels fonamentalismes religiosos i polítics no fan més que abocar a la mort i a la pèrdua de salut a milers de dones, a més de portar-les a elles i a professionals sanitaris a la presó o a la il·legalitat.

Una vegada més, des del feminisme, després de gairebé trenta anys fent accions per promoure la bona vida de les dones, amb accions de tot tipus (socials, polítiques, sanitàries i d'acció directa), tornem a posar damunt la taula l'origen del problema: el dret de les dones a decidir sobre el nostre cos, la nostra vida, la nostra maternitat, quelcom que aquesta despenalització parcial que tenim no garanteix, com sempre hem dit.

Com diuen les feministes llatinoamericanes sobre el tema de l'avortament: les dones decideixen, la societat respecta i l'Estat garanteix posant els recursos a l'abast de totes les dones.



ALFA

*Et despertes indefens com
un embrió, anterior a tot,
anterior als segles i al
costum del llenguatge.
Et desprens de la mortalla
porosa de la son
i de nou et vesteixes la
memòria, rebregada
i trista després de tota una
nit sobrevivint sense tu.
Et despertes a aquesta hora en
què la identitat és encara
massa fràgil i dolorosa. Per això
no goso preguntar qui ets,
d'on has tret tanta desolació.
Amb tu es desperta el crít verd
de l'ortiga i la lentitud de la
resina que ofega el crít verd
de l'ortiga. Amb tu es desperten
les aranyes que treballen
a la fàbrica de la por. Amb tu,
les maduixes que esquitxen
de sang les vores del camí,
dolces i inesperades
com la mort.*

*En aquesta hora, la identitat
és encara un enigma:
mentre t'arrenques les
últimes crostes de la son,
la meua pell comença a
mostrar-ne les cicatrius.*

GEMMA GORGA
(EL DESORDRE DE LES MANS)

cos meu: què em dius?

QUI

*Qui m'ha ferrat,
qui m'ha fixat damunt dels ossos,
a cops,
aquesta pell,
aquesta pell de dona,
que tot i despellant-me m'ha vestit.
Qui m'ha cridat
i qui m'ha dibuixat la boca amb foc,
deixant-hi, com
rebrot, la veu que es va cremant.
Òptic expert,
em miro la mirada de la gent
dintre de l'ull eixut
i no hi vull llegir res.
Cega els presagis
he avançat
reculant. I m'estimbo. Únicament,
són les pedres els dits
que em van collint aquest
abric estrany, pelló
que em deixa nua i que m'estreny
la breu
coincidència
de la vida i el cos.*

FELÍCIA FUSTER
(AQUELLES CORDES DEL VENT)

*Quan vingues,
vine sense paraules.
Anirem dibuixant-les
en el cos com un foli,
anirem inventant-les
en les formes del tacte.
Vine sense records,
amb vestimenta nua
d'imatges retingudes.*

TERESA PASQUAL

MIREIA CALAFELL OBIOL | POETA I DOCTORANDA
EN LITERATURA I LITERATURA COMPARADA.
IMATGES: EULÀLIA VALLDOSERA
FUNDACIÓ MARIA-MERCÈ MARÇAL

Aquest cos que ara veieu

*Aquest cos que ara veieu
vell i decrepít té el valor
d'un vell pergami.*

*Mireu les mans i els dits
que es mouen pel teclat
inquiets buscant plasmar
amb lletra més clara
pensaments encara
fugissers.*

*I els ulls interrogants
i la boca que ha perdut
el seu esclat. I tanmateix
no deixa d'estimar.*

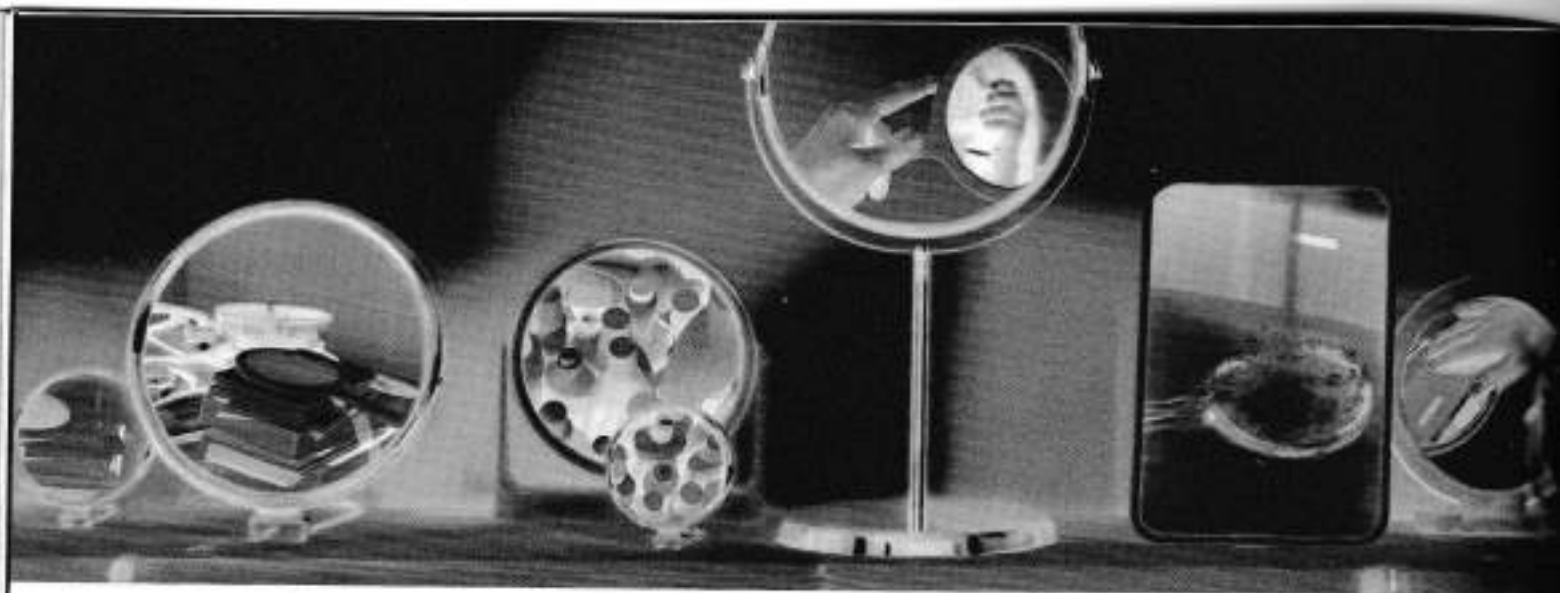
*Amb la pàtina sempre
present d'aquest desig intens
de voler ser prop vostre.*

MONTSERRAT ABELLÓ
MEMÒRIA DE TU I DE MI,
EDITORIAL DENES,
POESIA EDICIONS DE LA GUERRA, 2006.

Cos meu: què em dius?

*Cos meu: que em dius?
Com un crucificat
parles per boca de ferida
que no vol pellar
fins a cloure's en la mudesa:
inarticulada
paraula viva.*

MARIA MERCÈ MARÇAL
RAÓ DEL COS: 61



"Cos meu: què em dius?", pregunta MARIA MERCÈ MARÇAL amb un vers publicat al poemari pòstum *Raó del cos*. I és aquesta pregunta l'eix sobre el qual aquest text pretén exposar aquí una reflexió sobre el cos, articulada a partir d'un diàleg amb poemes de MONTSERRAT ABELLÓ, GEMMA GORGA, FELÍCIA FUSTER i TERESA PASQUAL.

Preguntar què (ens/em) diu el cos implica acceptar que el cos té alguna cosa a dir, que no és aquella màquina que havia de restar en silenci tal i com defensava la Modernitat –amb Descartes al capdavant– perquè molestava la Raó i era prescindible tant per al pensament com per a la identitat. Atorgar el protagonisme al cos donant-li, precisament, la raó, com fa el títol *Raó del cos*, vol dir apostar per la mirada que inaugura la post-modernitat.

En tant que diu, el cos és un text que podem llegir i interpretar perquè sempre comunica alguna cosa: **"Aquest cos que ara veieu/ vell i decrepit té el valor/ d'un vell pergami"**, diu el poema de MONTSERRAT ABELLÓ, que expressa un *desig intens* a través d'un cos fragmentat (les mans, els dits, els ulls i la boca) que hem de saber mirar, hem d'aprendre a llegir. I en la lectura se'ns revela com un artefacte discursiu en què conflueixen diferents codis (que no sempre es troben) i es construeixen significats, entre els quals hi ha allò que anome-

nem identitat. I si és en el cos on la subjectivitat es subjecta, la identitat ja no s'entén com a unitat, idèntica, immutable i atemporal, sinó com a quelcom que està en procés i lligat, inexorablement, al canvi, a la diferència i a la temporalitat.

***Et despertes indefens com
un embrió, anterior a tot,
anterior als segles i al
costum del llenguatge***

Llegim el poema de GEMMA GORGA com una magnífica proposta per en-



tendre com la identitat és un procés reflexiu que es forja al cos i es dona en el llenguatge, que és qui donarà forma a l'embrió que tot just es desperta **"a aquesta hora en què la identitat és encara/ massa fràgil i dolorosa"**. Com a procés lingüístic, la identitat no ve donada d'una vegada per totes sinó que necessita temps per construir-se (performar-la), per això el jo poètic d'Alfa no gosa **"preguntar qui ets"**, perquè l'altre encara no ha esdevingut el personatge que el jo poètic reconeix.

La identitat esdevé la tasca que cada matí provem de refer. El poema usa la imatge del vestit amb què **"de nou et vesteixes la memòria, rebregada/ i trista després d'una nit sense tu"**. Aquest **"de nou"** adverteix la idea que demà, com

ahir, caldrà tornar a posar-se el vestit d'una memòria que és desmemòria si no està subjectada a un cos despert que la reinterpreti i la posi en escena, potser fins i tot que la qüestionï aprofitant que **"En aquesta hora, la identitat és encara un enigma."**

Els dos versos amb què conclou Alfa són ells mateixos un enigma. Ens descriuen una imatge de violència continguda que s'escriu al cos perquè **"mentre t'arrenques les últimes crostes de la son,/ la meua pell comença a mostrar-ne les cicatrius"**. Quan l'altre/a es desperta, tenint en compte que l'altre/a podria també fins i tot ser un desdoblament de la veu poètica, a la pell del jo poètic es dibuixen cicatrius. El crit, el silenci imposat, la por i la sang

es desperten **"amb tu"**: abans no hi eren, perquè el nostre ésser està sempre vinculat al fet de posar-se en joc. I posar-se en joc exigeix entrar en contacte amb l'altre (la identitat és sempre relacional), que ens llegirà, perquè el cos és un text de possibilitats (i impossibilitats) interpretatives. Com la que el partitiu ne obre per tancar el poema, deixant una porta entreoberta, la de l'enigma que suggereix que demà possiblement l'escena es repetirà.

Ara bé, la repetició —que recrea les categories de la identitat com si fossin veritats últimes i independents a nosaltres—, no es dona mai exactament igual, perquè de fet no hi ha un original del qual fer-ne còpia. El cos (i per tant la identitat) no és un mer reflex discursiu perquè no sem-

pre coincideix amb el llenguatge que estableix la norma, tot i que sempre s'entrecreu amb aquest. I en la no coincidència del llenguatge amb el cos hi ha la llavor que permet la subversió, la resignificació.

Qui, de FELICIA FUSTER pregunta: **"Qui m'ha ferrat,/ qui m'ha fixat damunt dels ossos,/ a cops,/ aquesta pell,/ aquesta pell de dona,/ que tot i despullant-me m'ha vestit"**. A més de fer visible el fet que la identitat està en el cos com un vestit "estrany" amb caràcter d'artificialitat que vesteix tot despullant, el poema es presenta aquí com una estratègia subversiva que, partint del llenguatge (poètic) i de la ironia, obliga a repensar i qüestionar la presumpta originalitat

i veritat d'una categoria de gènere que, com que no coincideix amb el cos, ha calgut fixar-la a cops. Ser dona, ens diu el poema, és el procés pel qual s'imprimeix al cos una marca de gènere que obliga –amb una força que estreny– a ser, actuar i pensar d'una determinada manera.

El llenguatge constreny, però és en el llenguatge on podem reescriure'ns. Si el cos és un vestit, **"Vine sense records,/ amb vestimenta nua/ d'imatges retingudes"**, si és un foli, **"vine sense paraules"**. Tan sols així, podrem compartir amb TERESA PASQUAL el desig i la possibilitat d'anar **"inventant-les/ en les formes del tacte"**, gosant provar de trobar altres maneres de dir-nos.

Bibliografia

ABELLÓ, MONTSERRAT. *Memòria de tu i de mi*. València: Editorial Denes, Poesia Edicions de la guerra, 2006.

BUTLER, JUDITH. *El género en disputa. El feminismo y la subversión de la identidad*. Traducció de Mónica Mansur i Laura Manríquez. Buenos Aires-Barcelona-México: PUEG-Paidós, 2001.

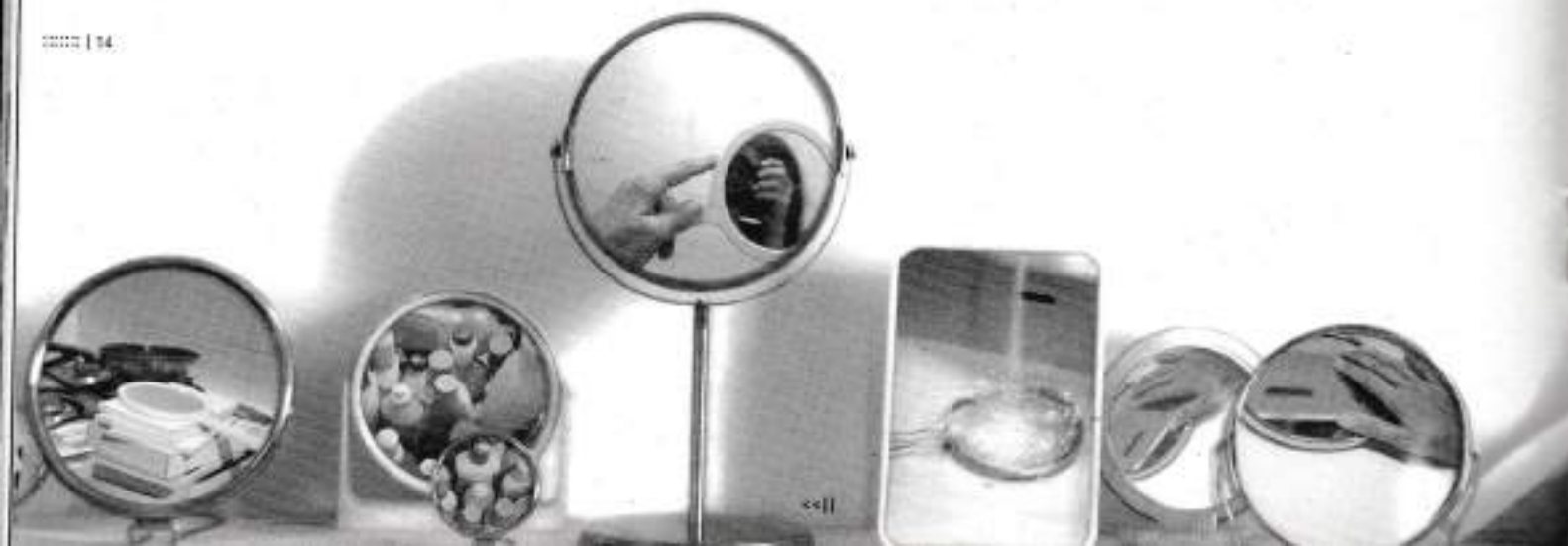
FUSTER, FELICIA. *Aquelles cordes del vent*. Barcelona: Proa, 1987.

GORGA, GEMMA. *El desordre de les mans*. Lleida: Pagès editors, 2003.

MARÇAL, MARIA-MERCÈ. *Raó del cos*. Barcelona: Edicions 62, 2000.

PASQUAL, TERESA. *Les hores*. València: Ed. 314, 1988.

TORRAS, MERI (ed) "Cuerpos, géneros, tecnologías". *Lectora. Revista de dones i textualitat*, 10, 2004.





BRICOLAJE SEXUAL
IMATGES: WWW.BRICOLAJESEXUAL.NET

BRICOLAJE SEXUAL

TALLERES DE AUTOCONSTRUCCIÓN DE JUGUETES SEXUALES

A partir d'ara se m'ha canviat la mirada, ens va dir una participant, el món em sembla ple de joguines potencials! Aquest és l'efecte bricolatge, una mirada que contempla un món obert, ple de potencial delectable, de materials per jugar, hackejar, canviar-ne l'ús per gaudir i aprendre.



Bricolaje sexual és un projecte d'autoconstrucció de joguines sexuals, on s'hi troben les manualitats, el *hackeig* de tecnologia domèstica i la sexualitat. Aquests tres camps, que tenen en comú la seva naturalesa manual, inventiva, lliure i imaginativa, han estat víctimes del capitalisme i de les forces agressives del seu mercat.

Les manualitats, un saber tradicionalment femení, de codi obert, sense drets d'autora, ha sofert múltiples atacs del capitalisme, però també des de moviments feministes que el

van considerar un símbol de la dona no emancipada, de les nostres àvies, que treballaven sense reconeixement i sense qüestionar-s'ho. Per part del mercat, la producció massiva i l'ex-

plotació de la mà d'obra i dels recursos naturals del planeta ha abaixat el preu del producte final d'una manera que converteix el producte fet a mà en molt més car que el de producció

massiva. La publicitat agressiva i la cultura de marques condueix la gent a preferir roba d'una marca prestigiosa, amb una imatge elaborada, per construir-se'n la identitat.

La tecnologia domèstica s'allunya cada vegada més de les seves usuàries. No només pels grans avenços tecnològics, sinó, també, per una voluntat explícita de fabricar objectes d'usar i llençar, per seguir alimentant la màquina de la sobreproducció (també explotant el planeta i les persones). Si en el passat es fabricaven objectes amb garantia per a tota la vida, ara es fabriquen, expressament, objectes que durin el temps mínim per satisfer la consumidora. Les usuàries, i sobretot les dones, patim de tecnofòbia, una por als nostres aparells, un temor de no fer-ho bé i de trencar-los, encara que ja ho estiguin abans d'arribar a les nostres mans. En aquest sentit, l'art de reparar un electrodomèstic està tan perdut com el d'apedaçar un mitjà.

El tercer eix del projecte és la sexualitat. Aquí també ens sentim restringides, preprogramades, consumint

una sexualitat estàndard que ve definida per les indústries de la imatge, del porno, de la religió. L'ús d'objectes de plaer, antic com el mateix cony de la mare, ha estat, al llarg de la història, reprimat per un masculisme covard, temorós de perdre el seu lloc; ha estat medicalitzat per guarir patiments femenins com la histèria (trastorn del histerus, en llatí *uterus*, l'úter) o la nimfomania (furor uteri); ha estat ridiculitzat com a consol de dones solteres; ha estat amagat darrere la cortina del *sexshop*, vigilat per un dependent bavós en un ambient sòrdid. Amb l'avançament imparable del capitalisme, el mercat de les joguines va ser descobert com un mercat encara no explotat, i en els últims anys ha crescut la diversitat d'aquests productes i se n'ha ampliat la imatge per arribar a un públic més convencional. Amb el doble tall de legitimar-ne i estendre'n l'ús, les joguines també estan a mans de les grans multinacionals, i el que havíem guanyat en legitimitat ho hem perdut en consumisme.

Com a projecte, no advoquem per cap tipus específic de sexualitat, no

diem que es carda millor amb les nostres joguines, no recomanem reemplaçar els teus amants per piles recarregables, o les teves joguines favorites per verdures. L'única cosa que volem és jugar, provar, inventar el nostre propi plaer, entendre una mica millor la tecnologia que ens envolta i penetra, fer ús de la nostra imaginació i creativitat.

Oferim tallers d'una varietat de joguines: dildos, vibradors, boles xineses, mini vibradors, joguines anals, tots fets d'una combinació de materials reciclats, i materials segurs i higiènics. Els tallers són divertits i fàcils. Segons la joguina i el temps que se li vulgui dedicar, es poden fer coses més elaborades o menys.

En aquest moment estem acceptant invitacions de grups per fer tallers. Som aquí a Barcelona i a Pamplona, així que si vols rebre informació dels tallers que s'estan fent, o organitzar-te amb el teu grup per fer-ne un, escriu-nos a:

bricolaje@sindominio.net

www.bricolajesexual.net

PATRICIA SOLEY-BELTRAN*

IMATGES: SÍLVIA VENTOSA | PATRICIA SOLEY-BELTRAN

LA SOCIOLOGIA DEL COS I EL GÈNERE

L'anomenat "culte al cos" no ha d'entendre's com una mera preocupació estètica més o menys condemnable per la seva suposada superficialitat, sinó com una dimensió crucial de la nostra existència i digna de l'estudi sociològic més atent. El cos és

clau per comprendre els processos d'aculturació, ja que la incorporació de normes culturals passa "per domesticar" els hàbits corporis. Mentre que en les societats tradicionals la identitat personal venia marcada per la posició social de l'individu, per la pertinença a un gremi professional i per les relacions familiars, en les societats occidentals de l'actualitat, el cos és la clau per a la construcció de la identitat, ja que expressa la nostra capacitat d'autocontrol i, a través de la cura i les nostres opcions de consum, es converteix en l'aparador de l'estil de vida i de l'estatus social de l'individu. L'autoidentificació amb el

nostre propi cos, més accentuada en les dones, pot arribar a ser tan profunda que l'èxit personal es mesuri amb relació al grau d'adequació corporal als patrons hegemònics de bellesa que ens marquen la publicitat i la moda.

Després d'un llarg període durant el qual el cos estava absent de l'anàlisi sociològica clàssica, la transcendència del cos en les cultures occidentals és d'una magnitud tan gran que ha donat lloc a un nou enfocament disciplinari: la sociologia del cos, que el situa al centre de l'anàlisi dels fenòmens socials. Aquesta disciplina beu de diverses fonts, com ara l'antropologia, el pensament postestructuralista i la crítica postmoderna, la sociologia del coneixement científic i el feminisme. De l'antropologia hereta la noció de tècniques corporals com a mecanismes reguladors del jo, i la idea del cos com a metàfora social

que reflecteix les ansietats i l'afany d'ordre d'una determinada societat (Douglas). La sociologia del cos està influenciada també pel pensament de Foucault, per la seva historització de pràctiques i discursos científics, així com per la seva noció del poder com allò que, paradoxalment, possibilita el subjecte alhora que el limita. El feminisme aporta diverses nocions teòriques relatives a l'anàlisi i a l'estatus polític del cos humà, com el concepte d'incorporació (*embodiment*), o la noció de gènere entesa com una categoria interactiva que s'encreua amb altres sistemes classificadors, com la classe i l'ètnia. És destacable, també, la crítica del feminisme als patrons estètics com a mecanismes reguladors del cos, que articulen una determinada cosmologia o ordenació social mitjançant la prescripció d'una organització sensorial específica.

La sociologia del cos s'inicia en un context de canvis socials que ens sensibilitzen de la importància de la corporalitat: el creixement de la cultura del consum posterior a la Segona Guerra Mundial, que valora l'esport i l'oci, i desvalora l'ètica del treball; la integració de les cultures transgressores en el consum de masses, amb la consegüent comercialització de la rebel·lia i l'erotisme; l'impacte del moviment feminista en les relacions entre homes i dones: la visió crítica de les contracultures com a masculines i privilegiades i la contribució teòrica que fa amb el concepte de gènere entès com a interactiu, interseccional i performatiu. Altres canvis socials rellevants són qüestions de biopolítica, com l'envelliment de la població o la pandèmia de la sida, i el desenvolupament de noves tecnologies mèdiques i científiques

que revolucionen la nostra forma de concebre la corporalitat. Donada la importància del cos per manifestar la identitat *individual*, aquest arriba a convertir-se en l'espai central per al projecte reflexiu del jo. Així doncs, des del punt de vista sociològic, podem considerar-nos treballadors corporals que busquen l'augment del seu capital corporal —és a dir, aquells aspectes derivats del nostre cos que es valoren socialment (la bellesa, la capacitat reproductiva, la salut, etc.). Des de l'interdisciplinarietat, els estudis del cos ja han fet noves aportacions. La rígida distinció cartesiana cos/ment heretada de la Il·lustració no ens permet conceptualitzar la nostra existència d'una forma integrada. Aquesta distinció es troba aparellada a altres categories simbòliques, com ara home/dona, ment/cos, subjecte/objecte, raó/emoció,

cultura/naturalesa, productor/reproductor, actiu/passiu, contingut/forma, actualitat/potencialitat, etc., que s'articulen d'una forma dicotòmica i jeràrquica entorn de la diferència sexual. Des de la perspectiva del cos es busca d'afegir complexitat a les categories binàries que organitzen el nostre coneixement i guien la nostra conducta, amb la finalitat de capturar millor la diversitat humana. Així doncs, s'analitza minuciosament la construcció discursiva de la "naturalesa" com a causa fundacional i inapel·lable d'un cert ordre social. En conseqüència, es crea un problema de la noció del cos com un ens natural que ens és donat i es conceptualitza com un artefacte, un producte de la reiteració de les prescripcions socials que el conformen, alhora que s'indaga en la re-articulació filosòfica de la materialitat corporal.



Graffiti, Sitges, febrer 2008 | Foto: SILVIA VENTOSA

En resum, el culte "al cos" dista, per tant, de ser una qüestió anodina, una obsessió estètica "superficial", sinó que obeeix a la necessitat crucial dels membres de tota la societat d'auto-regular-se per assolir la integració social i l'autoestima. D'aquí el repte de la sociologia del cos: comprendre l'ordenació corporal amb la finalitat de capturar la complexitat humana en tota la seva riquesa i anar més enllà dels estàndards de la normalitat, de les rígides categories dicotòmiques i dels llocs comuns. En suma, desenvolupar un nou corpus de coneixement teòric i empíric sobre el qual poder basar una nova cultura del cos més representativa i més igualitària que ens permeti deixar enrere el fet de tractar la diversitat com una patologia.

¹ Autora: PATRÍCIA SOLEY-BELTRAN és exmodel, doctora en Sociologia del Gènere, investigadora independent i docent de Sociologia del gènere, el cos i la moda, i Sociologia dels mitjans de comunicació.



Graffiti, c. Portaferrissa, Barcelona, desembre 2007. Foto: PATRÍCIA SOLEY-BELTRAN

Bibliografia:

- DOUGLAS, MARY (1975) *Símbolos naturales*. Madrid: Anagrama.
- ESTEBAN, MARI-LUZ (2004) *Antropología del Cuerpo. Género, itinerarios corporales, identidad y cambio*. Barcelona: Edicions Bellaterra.
- FEATHERSTONE, MIKE (2000) *Cultura de Consumo y Posmodernismo*. Spain: Amorrortu.
- LE BRETON, DAVID (2002) *La sociología del cuerpo*. Buenos Aires: Ediciones Nueva Visión.
- SOLEY-BELTRAN, PATRÍCIA (a impremta, 2008) *Cos i identitat de gènere*. Reflexions en Femení 27, Francesca Bonemaison. Barcelona: Diputació de Barcelona.
- SOLEY-BELTRAN, PATRÍCIA (a impremta, 2008) *Transexualidad y la Matriz Heterosexual: un estudio de la teoría performativa de género de Judith Butler*. Barcelona: Edicions Bellaterra.
- SOLEY-BELTRAN, PATRÍCIA (a impremta, 2008) "Mujeres de ensueño", *IV Jornadas sobre Moda y Sociedad. Costumbres, Salud y Lenguaje social*, Maria Isabel Montoya (ed.), Editorial de la Universidad de Granada.
- SOLEY-BELTRAN, PATRÍCIA (a impremta 2008) "Publicidad y erotismo" en Juan Rey (ed.) *Publicidad y Sociedad. Un viaje de ida y vuelta*. Sevilla: Comunicación Social Ediciones y Publicaciones.
- SOLEY-BELTRAN, PATRÍCIA (2006) "Charming Power. Models as Ideal Embodiments of Normative Identity", *Tripodos. Llenguatge, Pensament, Comunicació*, Vol 18, Barcelona. 23-43. http://www.tripodos.com/pdf/18m_SoleyBeltran.pdf

els secrets de la lluna roja, la dona i la Terra...



Secrets amagats als llibres, darrere i dins dels símbols, els dibuixos i les mirades..., secrets que viatgen per l'aire, de boca en boca, en paraules...; il·luminades per la llum de la lluna de les cultures ancestrals d'Amèrica i d'Orient, broten veritats de dones d'aquestes terres amagades al cos i al cor, que desperten la màgia que espanta els dracs i les pors i fan que la sang es converteixi en pètals de rosa...

El cicle lunar d'una dona es coneix a Amèrica amb el nom de lluna roja, relacionat amb la lluna i el seu poder de purificació que regeix els cicles de vida a la Terra i en connexió sagrada amb l'Univers i tot el que existeix.

Ser portadora d'un úter, la capacitat per crear la vida, nodrir, reciclar i purificar a través de la sang és el principi sagrat de la força creadora femenina; l'energia yin, amb el poder i el miracle de la creació de la vida, és considerada com a una benedicció i una celebració. Aquest poder de la dona és el poder de l'úter de la Terra.

Obrir-se a la consciència d'aquest procés d'alquímia bioenergètica que es produeix al cos, és l'oportunitat

de despertar el poder femení, en alineació i harmonia amb l'Univers i els seus cicles de vida i evolució: entrar a la meravellosa veritat que significa connectar-se amb la pròpia sang: comprendre-la com una catifa màgica en la qual podem viatjar al món interior i trobar la saviesa ancestral guardada en els propis codis genètics més enllà de les veus col·lectives que es troben amb la pròpia veu i saviesa.

El temps bioenergètic de la dona és el temps de la lluna i els seus cicles, circulars. Són 13 cicles lunars dins d'un cicle solar. Amb cada lluna, l'úter es prepara per contenir la vida, en un procés natural de constant regeneració cíclica que suposa una immensa energia.

La connexió conscient amb el cicle lunar personal, la sang i els fluids ajuda a ordenar i equilibrar les energies en tots els plans de l'ésser: en l'àmbit biològic i també energètic, en l'àmbit dels pensaments, sentiments i emocions i en el pla espiritual.

Tocar, parlar amb el cos, sentir-ne els moviments, escoltar-ne els missatges, percebre les sensacions, ens ajuda a comprendre'n el llenguatge, a conèixer-nos, i a respectar les nostres necessitats i així transitar per aquest procés d'acord amb la nostra natura femenina i els seus ritmes naturals.

Les dones som creadores de fills, projectes, idees, amb cada lluna, encara que la sang hagi desaparegut.

Sagnar és un moment de neteja i purificació conscient per honrar el sagrat principi femení que se'ns regala com a portadores d'un úter, per recrear-nos i reciclar-nos a nosaltres mateixes, al nostre entorn i al planeta. És l'oportunitat de connectar amb la humitat de la sang, l'olor, els seus colors i sentir en ella el miracle de la vida.

La sang conté tots els nutrients per albergar i nodrir un ésser de vida, és portadora del codi genètic i té propietats de germinació i procreació de l'ADN. És la vida mateixa, la que

expressa tot el que com a humà pots sintetitzar, atresorar i donar; i és la missatgera de tot el que som capaces d'entregar. Les hormones de la sang lunar, doncs, porten el poder del creixement i la regeneració cel·lular. Amb aquesta podem regenerar la nostra pell i també utilitzar-la com a fertilitzant per a les plantes.

El dia que baixa la lluna roja és un moment de recolliment, quietud, interioritat. El cos i les cèl·lules s'estan regenerant. L'úter elimina allò creat.

Està transmutant energia. Mort i renaixement amb el poder de la lluna nova i un nou cicle.

Celebrem i donem les gràcies infinitament, i a cada lluna, per aquest miracle d'esser lluna i dona. Despertem a la maga interior, la dona sàvia, l'alquimista, fem néixer la nostra xamana, vivint en la veritat de la nostra saviesa interna i honorant el sagrat principi femení, en unió amb la saviesa de la Terra i els seus elements i amb totes les dones que caminen per la vida sobre pètals de rosa il·luminades per la llum blava de la lluna; germanes, filles, mares, àvies, contingudes les unes en les altres, en l'úter de la Terra, unides a la memòria ancestral guardada a la nostra sang lunar.

— KA LLOBET: aguasturquesas.blogspot.com

Gràcies a Fran, Ambar, Luna, Bere, Pachi, l'àvia Margarita i totes les dones sàvies que caminant per la vida em van transmetre des del seu cor aquesta saviesa per recrear-la en experiència i vida en mi mateixa.

LECTURES RECOMANADES: "Ka y la luna", a aguasturquesas.blogspot.com i a la web de la Bere <http://ar.geocities.com/mujerluna-roja/>

LIBRE: Luna Roja, de Miranda Gray. Gaia edicions.





Al llarg dels anys, s'ha anat agutzant la tendència a medicalitzar processos naturals de la vida de les dones. Processos vitals que no constitueixen intrínsecament cap patologia, com ara el simple envelliment, la menopausa o altres aspectes de la vida reproductiva, es defineixen cada cop més dins de l'esfera mèdica. Però potser un dels àmbits on la medicalització dels fets fisiològics ha assolit uns extrems més colpidors és l'embaràs i el part; i això no sempre en benefici de la salut de les dones, sinó, sobretot, de les indústries de la salut i de l'optimització de recursos humans i materials del nostre sistema sanitari.

UNA MIRADA AL COS DE LA DONA A LA GESTACIÓ I EL PART

Si parlem del cos, sabem que, a més de la seva naturalesa física, és sobretot una construcció social, el resultat d'unes teories i pràctiques culturals i històriques donades. Les formes d'interpretar els esdeveniments biològics del cos, les figures que els representen, parlen d'una determinada manera d'entendre la realitat, de donar sentit i reproduir l'ordre social establert.

En aquesta línia de pensament, Emily Martin va descriure com al segle XIX es va consolidar la metàfora del cos com a màquina, metàfora que al segle XX es va substituir pel "procés de producció". En consonància amb aquesta metàfora, la medicalització creixent de l'embaràs i el part s'han justificat en la necessitat d'optimitzar al màxim aquest procés de producció, eliminant-ne els riscos i garantint el "producte" resultant, carregat d'interès social.

La concepció del cos femení implícita als discursos mèdics es troba caracte-

EVARISTA GARCÍA-PENYA
DONALLUM (<http://www.donallum.org>)
XARXA DE DONES PER LA SALUT
(<http://www.xarxadedonesperlasalut.org>)
IL·LUSTRACIÓ: DEBORA

rizada per una concepció biologicista, on el cos es veu com un "mecanisme" preparat essencialment per a la reproducció. El cos-màquina, però, pot fallar com qualsevol altre mecanisme, i aquesta ideologia es reflecteix amb força en les relacions entre les dones embarassades i els professionals sanitaris, i en la mateixa organització dels programes de seguiment a l'embaràs i al part.

Els cossos de les dones, pel control i la vigilància de què són objecte, sembla que representen per a l'obstetrícia el dubte de la seva capacitat per realitzar les seves funcions. El cos gestant es tracta per defecte com un cos potencialment defectuós, sospitós de presentar mancances i disfuncions. Un exemple és la recepta sistemàtica a totes les dones embarassades de suplementos vitamínics i ferro, sense diferenciar quan és necessari i quan no ho és. O el consell sistemàtic o fins i tot l'ordre —ens consta que moltes dones reben aquest consell com una obligació— de realitzar l'amniocente-

si per detectar possibles "anomalies" del "producte" fabricat per aquest cos-màquina gestant a partir d'una determinada edat -les "màquines" es deterioren amb el temps-, sense informar de la finalitat, els beneficis o perjudicis que aquesta prova pot comportar.

L'acumulació d'exàmens mèdics, proves i contraproves, en definitiva, la medicalització creixent de l'embaràs produeix sovint un "efecte nocebo", de manera que la dona pot sentir desconfiança del propi cos, justament quan necessita més confiança per encarar amb fortalesa i energies el seu procés vital. Aquesta ideologia es troba condicionada per la tendència del sistema mèdic a fer una lectura negativa del cos femení, que interioritzem les dones mateixes.

D'altra banda, s'espera socialment que les dones tinguem cura de la nostra salut, sobretot per tal de garantir la salut del fetus: se'ns commina, per exemple, a dur a terme tant un control dels aliments i a evitar productes tòxics, com un control del nostre estat emotiu, que repercutirà també en el benestar de la criatura gestada. És el discurs de la responsabilitat i del

sacrifici: tot és poc, per al benestar d'un fill o una filla.

Com a resultat, el discurs del risc, més enllà de les seves funcions de prevenció, conjugat amb el discurs de la responsabilitat i el sacrifici, reafirma el poder mèdic i el control social i ideològic de les dones al voltant de l'experiència vital de la maternitat. Al final de l'embaràs, l'augment de les intervencions i controls sobre el cos de les dones embarassades són el pas previ que les va preparant físicament i psicològica per a l'ingrés hospitalari i l'intervencionisme inherent a l'atenció al part dins del nostre sistema sanitari.

Quan la dona de part arriba a l'hospital, es transforma en "pacient" i, com a tal, haurà d'acceptar un seguit de pràctiques sobre el seu cos. Tot i que es tracta d'un procés fisiològic propi del cos de les dones gestants, que generalment es produiria de forma saludable, el part eutòcic (o part normal) rep a la nostra societat un tractament propi dels parts d'alt risc, és a dir, dels parts presumiblement patològics. Així, el part normal es controla i es transforma mitjançant un seguit de pràctiques per donar una imatge

de "malaltia" que en justifica la medicalització. L'assistència rutinària als parts a la majoria d'hospitals catalans es fonamenta en l'anomenada "gestió activa" del part, i inclou pràctiques com ara:

- canalització d'una via
- monitoratge fetal electrònic intern i/o continu
- injecció d'oxitòcics per accelerar el procés
- analgèsia peridural
- ruptura artificial de la bossa d'aigües (amniotomia)
- episiotomia rutinària (tall vaginal)
- deslliurament artificial de la placenta

Per a Robbie Davis-Floyd (2000), aquesta tecnologia utilitzada al part emet a la dona el missatge que el seu cos-màquina no funciona correctament, i necessita altres màquines més perfectes per poder donar a llum, fins al punt que les dones podem arribar a confiar més en les màquines que en les nostres pròpies sensacions físiques.

Paradoxalment, es tracta d'un conjunt de pràctiques que l'Organització Mundial de la Salut considera com a

perjudicials per a la salut de les dones i els nadons, a les quals s'hi pot afegir la inducció artificial del part, sovint per causes no mèdiques (induccions "a la carta" o "de conveniència"), l'extracció instrumental (fòrceps i altres), i les cesàries no necessàries, relacionades amb l'elevada iatrogènia pròpia de la "gestió activa" del part o bé amb motivacions d'ordre social.

L'elevada morbiditat inherent a aquest sistema no queda prou reflectida a les dades oficials de salut maternoinfantil. A Catalunya no tenim dades estadístiques de prevalència de morbiditat materna greu, de trauma perineal, incloent-hi l'episiotomia, d'incontinència fecal i urinària, de disfuncions sexuals a mitjà i llarg termini, de depressió postpart o altres aspectes psíquics. Considerem que les dones hauríem de tenir al nostre abast aquestes dades, així com els percentatges de cesàries, induccions i parts instrumentals, especificant-ne les xifres de cada centre hospitalari.

Des de DONAllum, entitat integrant de la Xarxa de Dones per la Salut, volem incidir sobre aquesta situació, proporcionant informació objectiva i

actualitzada sobre l'atenció a la salut maternoinfantil, fent èmfasi en la difusió dels drets de les gestants com a usuàries de serveis sanitaris, i donant suport psicològic i emocional a les dones al voltant de l'embaràs, el part i el puerperi, i així ajudar a viure maternitats més satisfactòries.

Creiem que cal sensibilitzar les dones i la societat en general envers una percepció més "fisiològica" de l'embaràs, el naixement i la criança. Cal reorientar l'atenció a la salut sexual i reproductiva en el nostre sistema sanitari, fent èmfasi en la informació objectiva, l'atenció adequada i el respecte a les dones i els seus fills/filles, evitant intervencionismes i medicalitzacions innecessàries. L'embaràs, el part i la lactància materna són part del cicle reproductiu i, per tant, de la sexualitat de les dones. Són actes fisiològics, demostren salut en les dones i no s'haurien de tractar sistemàticament com a malalties. Les dones hauríem de poder viure amb plaer i sense por ni angonya aquests aspectes de la nostra sexualitat.



Hem cregut important de recollir aquesta carta que ens va arribar arrel de les jornades de reflexió que s'estàn duent a terme aquest any a i sobre Ca la Dona. La Noemi fa referència a la jornada que hi va haver el 15 de desembre de 2007 sobre *Com volem fer política i transformar la societat, i com ens relacionem amb altres que també volen fer-ho (o també dit: la relació amb els moviments socials)*. Amb aquesta carta s'enceta un dels múltiples temes del feminisme, distàncies físiques dins del moviment, el paper del feminisme en les dones que viuen aun entorn rural.

Hola companyes,

Voldria fer-vos arribar algunes reflexions referents a la jornada del dia 15 de desembre del 2007 que potser us serveixen per replantejar-vos coses. Voldria excusar la meua absència perquè visc fora i lluny, als Pirineus, i aquest és un dels elements que m'impedix venir i que hipoteca la meua relació amb vosaltres.

I és també un dels elements que m'agradaria que tinguéssiu presents: hi ha dones que ens sentim feministes i properes a les idees que representa Ca la Dona, però la distància territorial que ens separa de vosaltres, ens dificulta enormement poder ser part activa de les vostres activitats. Com fer-ho? Com sentir-nos participants i poder sentir que Ca la Dona és també casa nostra?

D'altra banda, cada mes quan rebo la revista no puc evitar somriure: ja sou aquí. De fet, sou un dels pocs contactes que puc tenir de manera puntual amb el feminisme. Després de vosaltres ja només em queden els llibres i alguna jornada o altra de polítiques de dones a la qual procuro escapar-me.

També crec que és important replantejar-se el paper que té el feminisme per a dones que viuen a l'entorn rural, i aquí sí que ens sorprendriem perquè és gairebé nul. Amb això no vull dir que les dones que viuen a l'entorn rural visquin allunyades del feminisme, sinó que no l'identifiquen com a ideari que formi part de la seva vida, tot i que la seva pràctica quotidiana pugui considerar-se feminisme.

Bé, espero que aquestes idees us ajudin al debat i restaré a l'espera de les conclusions que n'obtingueu.

Cordialment, Noemi Nus

INVITACIÓ

14a MOSTRA D'ART DE DONES FEM ART'08

| 8 AL 31 DE MAIG DE 2008

CUIDADANIA CENTRIFUGA CIUTADANIA



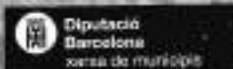


**el somni continua... no t'adormis,
fes-te'n sòcia!**

c/ CASP, 3B, PRAL - 08010 BARCELONA
TELÈFON: 934 127 161
FAX: 934 123 996
CALADONA@CALADONA.ORG
WWW.CALADONA.ORG
HORARI DE SECRETARIA:
DILLUNS, DIMARTS, DIMECRES, DIJOUS
DE 10.00 A 14.00 H DE 16.00 A 20.00 H



AMB EL SUPORT DE:



Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana

Ajuntament  de Barcelona

Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Dones

A TRAVÉS DE  "laCaixa"